

Sygn. akt XI Ka 746/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Sędzia SO Sławomir Kaczor

Protokolant: prot. Małgorzata Purc

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2013 r.

sprawy A. S.

obwinionego z art. 96 § 3 kw w zw. z art. 129 b ust. 3 pkt. 7 PRD

na skutek apelacji wniesionego przez Straż Miejską w Lublinie

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 11 kwietnia 2013r. sygn. akt II W 139/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę obwinionego A. S. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Łukowie do ponownego rozpoznania.

XI Ka 746/13

UZASADNIENIE

A. S. oskarżony został o to, że od dnia 25 kwietnia 2012r., 18 czerwca 2012r. i 13 sierpnia 2012r. w terminie 7 dni przy ul. (...) w S. jako użytkownik samochodu o nr rej. (...) nie wskazał na żądanie funkcjonariusza Straży Miejskiej komu powierzył do kierowania lub używania w/w pojazdu w dniu 3 marca 2012r. około godz.22.47, którego kierujący na ul. (...) w L. jadąc z prędkością 88 km/h przekroczył dopuszczalną prędkość 50 km/h o 38 km/h popełniając wykroczenie z art.92a k.w.

tj. o wykroczenie z art.96 § 3 k.k. w zw. z art.129b ust.3 pkt 7 p.r.d.

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2013r. Sąd Rejonowy w Łukowie uniewinnił obwinionego od popełnienia zarzuconego mu wykroczenia; na podstawie art.118 § 2 k.p.w. zwolnił obwinionego od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Od wyroku tego apelację wniósł oskarżyciel publiczny – Komendant Straży Miejskiej Miasta L.. Zaskarżając rozstrzygnięcie w całości na niekorzyść obwinionego zarzucił obrazę prawa materialnego tj. art.96 § 3 k.w. poprzez jego niezastosowanie.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uznanie obwinionego za winnego popełnienia zarzuconego mu wykroczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie o ile kwestionuje trafność zaskarżonego wyroku. Kwestią odrębną jest oczywiście niemożność uwzględnienia zawartego w skardze apelacyjnej wniosku, a to z uwagi na regulację art.454 § 1 k.p.k., znajdującego na mocy art.109 § 2 k.p.w. zastosowanie w postępowaniu w sprawach o wykroczenia.

Co się zaś tyczy argumentacji zawartej w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku to odnoszenie się do niej jest bezprzedmiotowe z uwagi na przekroczenie przez Sąd Rejonowy przysługujących mu uprawnień. Idzie mianowicie o stwierdzoną przez ten sąd niezgodność art.96 § 3 k.w. z art.2, art.31 ust.1 i 3, art.42 ust.1 i 3 oraz art.47 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Brak jakiegokolwiek uzasadnienia przez Sąd I instancji możliwości dokonania przez sąd powszechny negatywnej kontroli konstytucyjności obowiązującego przepisu rangi ustawowej oraz odmowy jego zastosowania zdaje się dowodzić, iż jest to kwestia oczywista i bezdyskusyjna. Rzecz jednak w tym, że poglądu tego sąd odwoławczy nie podziela.

Jakkolwiek zgodnie z art.8 ust.2 Konstytucji przepisy ustawy zasadniczej stosuje się bezpośrednio, chyba, że sama Konstytucja stanowi inaczej, to jednak nie oznacza to kompetencji do stwierdzania niekonstytucyjności obowiązującego ustawodawstwa przez sądy i inne organy powołane do stosowania prawa. Tryb takiej kontroli został bowiem jednoznacznie ukształtowany przez samą Konstytucję, której art.188 zastrzega orzekanie w tych sprawach do wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego. W konsekwencji domniemanie zgodności ustawy z Konstytucją może być obalone jedynie wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, a związanie sędziego ustawą przewidziane w art.178 ust.1 Konstytucji obowiązuje dopóty dopóki ustawie tej przysługuje moc obowiązująca (vide wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10.10.2002r. V CKN 1456/00, opubl. LEX nr 57237 oraz Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 18.09.2008r., II FSK 852/07, opubl. LEX nr 493215).

Sąd Okręgowy podziela przy tym sformułowany w piśmiennictwie pogląd, zgodnie z którym sądy stosujące prawo nie są pozbawione prawa do oceny konstytucyjności przepisów, albowiem takie zachowanie jest wyrazem nakazu dokonywania wykładni prawa w sposób zgodny z Konstytucją i poprzedza wystąpienie do Trybunału Konstytucyjnego w trybie art.193 ustawy zasadniczej. W rezultacie takiej kontroli sąd może jednak dojść do wniosku, iż przedstawienie pytania prawnego byłoby oczywiście bezprzedmiotowe (vide W. Kręcis, glosa do postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 czerwca 2002r., I KZP 17/02, Przegląd Sejmowy 2002/5/134). Dokonywanie zaś innej kontroli konstytucyjności aktów prawnych rangi ustawowej przez sądy powszechne pozostaje w sprzeczności nie tylko z powołanymi już art.178 ust.1 i 188 ale także z regulacją art.193 Konstytucji stanowiącego, iż każdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, jeżeli od odpowiedzi na to pytanie zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem.

Wobec powyższego zaskarżony wyrok podlega uchyleniu.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Rejonowy uwzględni wyżej poczynione uwagi.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie art.437 § 2 k.p.k. w zw. z art.109 § 2 k.p.w. orzekł jak w wyroku.